

Увек су у сваком демократском друштву ниво медијских слобода и поштовање права на критичко мишљење били најбољи показатељ колико је једна политичка заједница заиста демократска. Зато је и формирање делатне, а самим тим и политички утицајне јавности као снажног друштвеног коректива немогуће остварити без слободе говора и развоја критичког мишљења и дијалога.

На нашој политичкој и медијској сцени видљива је политичка и идејна поларизација, која већ добија гротескне облике. Сваки покушај да се афирмише другачије мишљење тумачи се као страначка пристрасност и идеолошка једностраност, а све више су на делу нови, сада демократски политички комесари, чија је улога да посебно воде рачуна о мери утицаја који имају политички аналитичари на креирање и спиновање јавности. То је ексклузивни забран у који могу да улазе само проверени демократски медијски делатници. И нису мета напада сви политички аналитичари, већ су на удару они за које се очигледно сматра да су остварили већ превелики утицај на креирање политичког мишљења.

То је недавно изјавио и тек одмрзнути Ненад Новак Стефановић, коме је очигледно додељена посебна политичка улога да се коначно обрачуна са Слободаном Антонићем и Ђорђем Вукадиновићем, који по овом објективном браниоцу независног и политички неутралног новинарства представљају најгоре могуће оличење страначки пристрасног и необјективног аналитичког тумачења политичких догађаја. При томе, за угледног научног радника Слободана Антонића каже се “тамо неки Слободан Антонић”, а за Ђорђа Вукадиновића тврди да је отворени пропагандиста Демократске странке Србије.

По Ненаду Новак Стефановићу изгледа да је једино дозвољено бити острашћени пропагандиста и идеолошки јуришник Демократске странке. О Антонићевим и Вукадиновићевим ставовима и анализама може се водити расправа и изразити неслагање, будући да њихов начин писања никога не оставља равнодушним. Међутим, заиста је интересно зашто у мноштву идеолошки и политички различито профилисаних коментатора и аналитичара који пишу у *Политици* толики одијум и незадовољство изазивају управо ови колумнисти. И ту већ нескривену нетрпељивост

изражавају политички представници и медијски гласоговорници Демократске странке, која би би прва морала да резолутно брани право на слободно и критичко мишљење. Нажалост, то није ништа ново у нашој политичкој историји и пракси, јер увек ће се наћи спремни најамници који ће обавити прљаве послове политичке и медијске дисквалификације, некада у име владиног Бироа за комуникације или сада у име Кабинета председника Републике.

И овај напад на уређивачку концепцију *Политике* није нимало случајан, очигледно је да нови распоред снага на политичкој сцени доноси са собом и уклањање неподобних колумниста и политичких аналитичара за које се процењује да заступају политику која је изгубила упориште у власти. При томе, нико не налази за сходно да пружи елементарну анализу и аргументацију о писању ове двојице колумниста, који су сада изложени и нападима представника тзв. Грађанске Србије.

Очигледно је да је на лагеру много кандидата и да чекају као запета пушка, али ипак остаје горак укус да се у случају овог очигледно оркестрираног напада на *Политику* и колумнисте Слободана Антонића и Ђорђа Вукадиновића примењују добро познати методи политичке и идеолошке дисквалификације. И не само то, доводи се у питање и њихов лични и академски дигнитет, будући да је реч о људима који нису само аналитичари дневне политике, већ научни радници који се озбиљно баве теоријским и научним радом у области социологије и политичке филозофије. Али то за нове снаге у *Политици*

није важно, једино је битно да се заустави необјективно спиновање и манипулисање јавношћу и да нам се подари нова неупитна политичка истина, која ће овога пута бити по мери свемоћног Кабинета и оних људи који мисле да једино они имају право да одређују шта је објективна политичка анализа и шта је стварни интерес друштва.

Овде није реч о одбрани лика и дела Слободана Антонића и Ђорђа Вукадиновића и њиховог права да буду колумнисти *Политике*, већ о одбрани права на слободно и критичко мишљење, које је очигледно угрожено неаргументованим идеолошким дисквалификацијама, и то од оних политичких снага које непрестано говоре о потреби успостављања демократског друштва. И овом приликом је – као и много пута до сада – изостала солидарност многобројних политичких аналитичара. Без те солидарности у одбрани темељних демократских и цивилизацијских вредности можемо се само питати ко је следећи на реду.

19. јун 2008. године